

דף נו.

עין משפט א.

או"ח סימן שג פעיף א

א. לא תצא אשה ז בדברים קטנים שאין הם מעיקר מלבושיה כגון בחוטי צמר או ברצועות שבראשה שחוששין שמא תוליכם ד' אמות בר"ה ה, ואם הם קלועות בשערה מותר דאין חשש כי אסור לסותרן בשבת ט, ויש מי שאוסר גם בקלועות ז, ואם הם במעשה אריגה מותר.

הגה: ובלבד שלא יהיו מוזהבות שמסירה אותם כדי שלא יתקלקלו במים.

יו"ד סימן קצח פעיף ב

ב. הדברים שחוצצין הם חוטי צמר ופשתן כ, ורצועות שכורכין בהן השער, ולא תטבול בהם עד שתעשה אותם רפויים.

ואם החוטים בתוך קליעת השער, אין מועיל בהם רפיון.

אם הם כרוכים בשאר הגוף, לא תטבול עד שיהיו רפויים.

בצואר אינם חוצצים, לפי שאינה מהדקת אותם ל שם.

אם הרצועה רחבה וחלקה, ועושה מסביב צוארה כדי שתראה בעלת בשר, הרי זה חוצץ כי זה מהודק.

ז. שבת נ"ז במשנה וגמ', בדברים קטנים יש לחוש שתוליכם ד"א בר"ה שגם בחול לפעמים לוקחת אותם בידיה, אבל דברים שהם מעיקר מלבושיה אין לגזור, מ"א ס"ק ה' מתוס'.

ח. כגון לצורך טבילתה, ואף אשה זקנה אסורה משום דלא פלוג, ט"ז ס"ק ב'. וקמיע מומחה אסור לאשה לצאת בו שמא תזדמן לה טבילה, אבל באיש מותר, כה"ח אות י'.

ט. כמבואר בסעיף כ"ו, ט"ז ס"ק א'.

י. ויש לחוש לדעה זו לכתחלה, כה"ח אות ה'.

כ. ממשנה שבת נ"ז ע"א, ובריש פ"ט דמקואות. וחוטי צמר חוצצין לפי שמקפדת להוציאן בשעת החפיפה או רחיצה, וכיון שיש פעם שמקפדת חוצץ לעולם. ט"ז ס"ק ה'.

ל. שלא תהיה חונקת עצמה. ש"ך ס"ק ג'.

עין משפט ב.

או"ח סימן שג פעיף י

ו. לא תצא בטבעת שיש עליה חותם^מ ואם יצאה חייבת, וכשאינ עליה חותם לא תצא^י ואם יצאה פטורה.

או"ח סימן שג פעיף יח

יא. כל שאסרו חכמים לצאת בו לר"ה אסור לצאת בו לחצר שאינה מעורבת^פ, חוץ מבקליעת שער שאחר שקלעה בתוך שערה מותרת לצאת בו.

וי"א דכל שאסרו לצאת בו, אפי' להתקשט בו בבית אסור, וכ"ש לצאת בו אפי' לחצר מעורבת, חוץ מקליעת שער אחר שקלעה בתוך שערה.

וי"א דבכל מה שאסרו לצאת מותר לצאת בו לחצר אפי' אינה מעורבת. והיום נשים שלנו נהגו לצאת^ע בכל התכשיטין^פ.

וי"א דמן הדין אסורות אלא כיון שלא ישמעו לנו מוטב שיהיו שוגגות ואל יהיו מזידות.

וי"א שנוהגות ע"פ הסברא שלא אסרו לצאת בתכשיטין לחצר שאינה מעורבת, והיום שאין לנו ר"ה גמור^צ כל ר"ה שלנו ככרמלית ודינו כחצר שאינה מעורבת ומותר.

מ. מגמ' שם ס"ב. שאין דרך אשה לשאת עליה טבעת שיש עליה חותם, וע"כ לא הוי תכשיט וא"כ אם יוצאת בו חייבת שהוי משוי גמור והוציאה כדרכו, כה"ח אות ל"ז-ל"ח.

נ. שמא תשלפנו להראותו ותעבירנו ד"א, ובדיעבד פטורה כיון שהוא תכשיט.

ס. שבת ס"ד וכרב, רי"ף ורמב"ם, והיינו לצאת בו מבית לחצר.

ע. כיון שאין המבואות רחבים ט"ז אמה, וגם אין ששים רבוא בוקעים בהם והרי הם כחצר שאינה מעורבת ומותר, כה"ח אות פ"ו.

פ. היינו גם באותם תכשיטין שאסרו שמא תשלוף אותם להראותם לחברתה, אבל תכשיטין שאסרו משום שמא יפלו או חשש טבילה או שמא ישחקו לה צריך לומר שסומכות על דברי המקילין, וכל הדברים שאסור לצאת מן התורה משום שהם משא גמור אסור לצאת בהם לר"ה, ואפי' לכרמלית כ"כ ר"ז, כה"ח אות פ"ז.

צ. ועיין בכה"ח אות פ"ח בדעת מר"ן השו"ע אם יש לנו ר"ה היום, וע"פ מה שכתב בס"י ש"ה סעיף ז' בסתמא דיש לנו בזה"ז ר"ה א"כ יש ליזהר גם בכרמלית שהיא חמורה יותר מחצר שאינה מעורבת.

הגה: וי"א עוד טעם להתיר כיון שהיום שכיחים תכשיטים ויוצאין בהם אף בחול ^ק, אין החשש שמא תוציא התכשיט להראות לחברתה, שרק בימיהם שלא היו רגילין לצאת בהם רק בשבת חששו לדבר זה.

יח. יב. טבעת שיש עליה חותם לאשה, וכן שאין עליה חותם לאיש שחייב על זה חטאת, אף בכרמלית ^ר אסור לצאת בה.

וה"ה כל דבר שאמרו בו חז"ל חייב חטאת אסור לצאת לחצר שאינה מעורבת.

וי"א דבזמן הזה שנהגו האנשים לצאת בטבעת שאין עליה חותם ^ש הרי זה ג"כ כתכשיט ומותר.

ולפ"ז אפשר כיון שנהגו עכשיו הנשים לצאת בטבעת שיש עליה חותם הרי הוא להן כתכשיט ומותר ^ת.

יח. יג. מ"מ צריך להזהיר הנשים שלא תצאנה אלא במחטים שהן צריכות להעמיד בהן קשריהן, ולא יותר ^א ובוה שאין להן תועלת ישמעו לנו.

עין משפט ג. ד. יו"ד סימן קצח סעיף ג.

ג. ג. אם החוטים חלולים ^ב עשוי מעשה רשת, אינם חוצצין כיון שרפויים ואין מתהדקין טוב.

ק. ודעת מר"ן להחמיר, כה"ח אות פ"ט.

ר. וה"ה לחצר שאינה מעורבת אסור, הגר"א.

ש. כל זה לי"א דס"ל דר"ה שלנו דינו כחצר שאינה מעורבת, אבל לדידן דלא סבירא לן הכי ודאי אסורים גם לאיש אע"פ שאין בו חשש שמא ישלוף אותם להראותם, משום דלא פלוג בין איש לאשה. כה"ח אות צ"א.

ת. גם זה רק לדעת הי"א דאין לנו ר"ה ודינו כחצר שאינה מעורבת, אבל לדידן אסור, כה"ח אות צ"ג.

א. היינו שלא יהיה יותר מכדי הצורך.

ב. הש"ך בס"ק ה' הקשה דבאו"ח ריש סי' ש"ג כתב בסתם דאם הם מעשה אריגה מותר, ואין צריך להתירה ולא חילק בין חלולים או לא. וכתב שיש ליישב.

או"ח סימן שג סעיף א

א. לא תצא אשה ^ג בדברים קטנים שאין הם מעיקר מלבושיה כגון בחוטי צמר או ברצועות שבראשה שחוששין שמא תוליכם ד' אמות בר"ה ^ד, ואם הם קלועות בשערה מותר דאין חשש כי אסור לסותרן בשבת ^ה, ויש מי שאוסר גם בקלועות ^ו, ואם הם במעשה אריגה מותר.

הגה: ובלבד שלא יהיו מוזהבות שמסירה אותם כדי שלא יתקלקלו במים.

יו"ד סימן קצח סעיף ג

עיין לעיל עין משפט ג.ד.

יו"ד סימן קצח סעיף ב

עין משפט ה.ו.

ב. הדברים שחוצצין הם חוטי צמר ופשתן ^ז, ורצועות שכורכין בהן השער, ולא תטבול בהם עד שתעשה אותם רפויים. ואם החוטים בתוך קליעת השער, אין מועיל בהם רפיון. אם הם כרוכים בשאר הגוף, לא תטבול עד שיהיו רפויים. בצואר אינם חוצצים, לפי שאינה מהדקת אותם ^ח שם. אם הרצועה רחבה וחלקה, ועושה מסביב צוארה כדי שתראה בעלת בשר, הרי זה חוצץ כי זה מהודק.

ג. שבת נ"ז במשנה וגמ', דבדברים קטנים יש לחוש שתוליכם ד"א בר"ה שגם בחול לפעמים לוקחת אותם בידיה, אבל דברים שהם מעיקר מלבושיה אין לגזור, מ"א ס"ק ה' מתוס'.

ד. כגון לצורך טבילתה, ואף אשה זקנה אסורה משום דלא פלוג, ט"ז ס"ק ב'. וקמיע מומחה אסור לאשה לצאת בו שמא תזדמן לה טבילה, אבל באיש מותר, כה"ח אות י'.

ה. כמבואר בסעיף כ"ו, ט"ז ס"ק א'.

ו. ויש לחוש לדעה זו לכתחלה, כה"ח אות ה'.

ז. ממשנה שבת נ"ז ע"א, ובריש פ"ט דמקואות. וחוטי צמר חוצצין לפי שמקפדת להוציאן בשעת החפיפה או רחיצה, וכיון שיש פעם שמקפדת חוצץ לעולם. ט"ז ס"ק ה'.

ח. שלא תהיה חונקת עצמה. ש"ך ס"ק ג'.

דף נז:

עין משפט א. יו"ד סימן קצח פעיף ד

ה. ד. חוטי שער אינם חוצצין ט, כיון שכרוכים סביב השערות ואינם מהודקים.

הגה: ואם היו מוזהבות י חוצצין, שמקפדת עליהם שלא תטנפם.

עין משפט ב. אר"ח סימן שג פעיף טו

טו. ט. יוצאין במוך שבאזן כ וכן במוך שבסנדל ששמים לתענוג, וכן כגרגיר מלח לתוך פיה משום כאבי שינים ובלבד שלא תיתן גרגיר זה ל לתוך פיה בשבת.

עין משפט ג. אר"ח סימן שג פעיף ב

ב. ב. מותר לצאת בחוטין שבצוארה שהם רפויים וא"צ להסירם גם אם צריכה טבילה, אבל במהודקין לא תצא שמא תסירם ותעבירם ד"א, וכן לא תצא בקשת לשערותיה מ על ראשה מטעם זה.

- ט. במשנה ריש פ"ט דמקואות וכו"י, דמודים חכמים לר"י בחוטי שיער בשבת, משבת בדף נ"ז ע"ב. ופירוש חוטי שער שאינם חוצצין היינו שכרוכים סביב השערות ולא מהודקין בהם. ט"ז ס"ק ו'.
- י. שאז מקפידה להסירן. ט"ז ס"ק ז'. והש"ך כתב שזה חוזר גם על סעיף ג' גם בחלולים אם הם מוזהבות, חוצצין.
- כ. צמר גמר המוכן מבעוד יום או ששם אותו באזנו מלפני שבת כדי לספוג הליחה, רש"י בשבת ס"ד ואין חשש תוציא אותו ברה"ה, ולאן דרך הוצאה היא.
- ל. אבל בצמר גפן לאזנה או לתוך נעלה מותר גם בשבת, הגם שיש חולקים, ועיין בכה"ח אות ע"א.
- מ. והיינו אם הוא לתכשיט לה שיש חשש שתוציאו ע"מ להראותו.

עין משפט ד.

אור"ח סימן שג סעיף ג

א. לא תצא אשה^א בדברים קטנים שאין הם מעיקר מלבושיה כגון בחוטי צמר או ברצועות שבראשה שחוששין שמא תוליכם ד' אמות בר"ה^ב, ואם הם קלועות בשערה מותר דאין חשש כי אסור לסותרן בשבת^ג, ויש מי שאוסר גם בקלועות^ד, ואם הם במעשה אריגה מותר. הגה: ובלבד שלא יהיו מוזהבות שמסירה אותם כדי שלא יתקלקלו במים.

עין משפט ה.

יור"ד סימן שא סעיף יד

ה. טז. אין איסור משום כלאים אלא בבגדים שהם דרך חימום כגון הכתונת המצנפת המכנסים והאבנט, אבל כיסים שעושים לצרור בהם מעות או בשמים וכן תחבושת הרי אלו מותרים, אע"פ שבשרו נוגע בהם שאין דרך חימום בכך.

ה. יז. ציץ של עור או משי וכיוצא בהם שתלה בהם חוטי צמר וחוטי פשתן מדולדלים על פני האדם כדי להפריח הזבובים, אין בו משום כלאים שאין דרך חימום בכך^א.

ג. שבת נ"ז במשנה וגמ', בדברים קטנים יש לחוש שתוליכם ד"א בר"ה שגם בחול לפעמים לוקחת אותם בידיה, אבל דברים שהם מעיקר מלבושיה אין לגזור, מ"א ס"ק ה' מתוס'.

ס. כגון לצורך טבילתה, ואף אשה זקנה אסורה משום דלא פלוג, ט"ז ס"ק ב'. וקמיע מומחה אסור לאשה לצאת בו שמא תזדמן לה טבילה, אבל באיש מותר, כה"ח אות י"ג.

ע. כמבואר בסעיף כ"ו, ט"ז ס"ק א'.

פ. ויש לחוש לדעה זו לכתחלה, כה"ח אות ה'.

צ. מברייתא בשבת נ"ז ע"ב.